

льоръ се развѣваше вече като народенъ препорецъ на българскитѣ възстаници, съ златогривия лъвъ въ срѣдата и съ написанитѣ надъ него златни думи: „Свобода или смъртъ“.

Подъ този прѣпорецъ кръстосваха сабитѣ си войводитѣ Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа и съ всички юнаци до единъ сториха клетва да пролѣятъ кръвта си за свободата на България, която клетва се сбждна, като клетвата на Анибала и за туй, като живописана картина, сѣкогашъ ще възбужда благородни чувства въ всѣки български гърди,

Презъ време но клетвата, когато всичкитѣ юнаци бѣха кръстосали голи саби, Хаджи Димитъръ обърна очи къмъ дружината си и съ громкия си гласъ начена.

— Братя! Сѣки отъ васъ знае каква свята цель ни е събрала тукъ подъ оржие. Тя е да смъкнемъ проклетия турски яремъ отъ врата на нашия злочестъ народъ и да отмѣстимъ на тирана. Ние излизаме на неравенъ бой срещу едно варварско племе и ще се биемъ само съ проклетото му правителство, а не съ самия народъ, който страдае, както и нашия поробенъ народъ. Това ви казвамъ, може би нѣколко часове преди живота си. Кой знае — може би днесъ-утре, да падна иа бойното поле противъ тирана. Казвамъ ви: не трѣбва да биемъ турския народъ, ако той не вдигне о р ж ж и е противъ насъ. Напро-